Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda" 30 Montgomery St
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК XC. Ч. 33. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 19-го ЛЮТОГО 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 19, 1983 No. 33. VOL. XC.

„Троянові діти" — виклик для молодих виконавців

На світлині: сидять (зліва): керівник Студії Мистецького Слова Лідія Крушельницька і виконавець ролі дівчини Либідь Хризанта Гуглевич; стоять (зліва): Олег Данилюк (виконавець ролі Кия, Троянового сина) і Андрій Гарматій (Межамир, ватажок слов'янських племен на Дунаї).

Ню Йорк, Н.Й. (О.К.). — У неділю, 27-го лютого ц.р. год. 3-ій по полудні, відбудеться у залі Фешен Інституту в Ню Йорку прем'єра драматичної поеми Наталі Забілої п. н. „Троянові діти" у виконанні членів Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

Поставлення цієї драматичної поеми, акція якої відбувається у VI сторіччі, це не абиякий виклик для керівника Студії Лідії Крушельницької, а ще більший для молодих виконавців.

Про це розповідали Л. Крушельницька та головні виконавці поеми — Хризанта Гуглевич, Олег Данилюк і Андрій Гарматій — в часі відвідин редакції „Свободи" у вівторок, 15-го лютого ц.р.

Від Л. Крушельницької добідуємося, що вона вже давно носилася з думкою вивести цю драматичну поему Н. Забілої на сцені. Щойно, однак, минулого року завдяки запалові своїх молодих учнів та її бажанні поставити леґенду про заснування Києва тепер, коли по-різному відзначають цю річницю, вдалося перевести цей замір у життя. У п'єсі бере участь 60 виконавців, найстарші з яких це — студенти коледжу, а наймолодші учні початкових шкіл.

Вивчити таких молодих виконавців кожну п'єсу не є легко, а коли тут драматична поема та ще й писана давною віршованою мовою і відбувається у так віддаленому від сьогодні часі — це подвійно важке завдання.

З цікавістю слухалось розповіді керівника Студії та її молодих акторів про те, як вони спільно працювали понад рік часу, щоб „вжитися" в ту давню добу, зрозуміти її мову, настрої, рухи і з тим зрозумінням вивчати свої ролі. Для Л. Крушельницької важливим у тому завданні було також бажання відійти тим разом від так питоменної для українського театру побутовщини і дати можливість молодим, повним запалу учням, виявити себе в зовсім іншому як досі характері п'єси. Для того вона мусіла допомогти їм увійти у свої ролі, вивчити їх передавати дух поеми, помогти їм зрозуміти алегоричні нотки у Н. Забілої, які особливо різкі у закінченні поеми зі словами „Повік однині славен город Київ! / Над ним не владні бурі та громи!"

Всі ці трудноші не лише не відкинули Л. Крушельницьку та її учнів від праці, а навпаки, дали їм охоту їх перебороти. Спільні труднощі та спільна праця, яку якось молоді виконавці уміли погодити зі своїми іншими зайняттями, передусім із шкільною наукою, створила з них своєрідний „тім", зжиту групу, яка собі взаємно допомагає та себе підтримує. Як воно і не дивно, але на запитання чи актори не бояться забути свої ролі, була одноголосна відповідь що вони навіть не вживають „суфлера", а як потрібно, то одне другому підказують, бо через довгі місяці вивчання роль, виконавці знають майже цілу п'єсу напам'ять.

Та довга праця допомогла їм пізнати добре цілу п'єсу і помимо модерного оточення забути його на час виконування своїх роль. Наскільки це їм вдалося, можна буде побачити на прем'єрі „Троянових дітей" у неділю 27-го лютого. Тут в акції і настроях напевно будуть дуже допоміжні відповідні до доби костюми, які під керівництвом Марійки Шуст виконали матері молодих акторів, як також музика, яку уложив як супровід до рецитацій, проф. Ігор Соневицький.

П'єса буде вдруге поставлена у Філядельфії в дні 20-го березня ц.р. у залі ЛяСаль коледжу. Слід сподіватися, що інші українські скупчення також матимуть нагоду бачити цей вияв запалу і любови до українського театру.

В РИМІ ПРОЙШЛИ ІСТОРИЧНІ ДНІ УКЦЕРКВИ

Рим, Італія (В. Маркусь). — 1983 рік, Ювілейний Святий Рік, проголошений Папою Іваном Павлом II (1950 ліття відкуплення), ювілейний рік Блаженнішого Патріярха Йосифа (20-ліття його звільнення) і 20-ліття Українського Католицького Університету в Римі — почався під добрим знаком для українців.

В неділю, 16-го січня, Папа Іван Павло II відвідав Велику Семінарію Св. Йосафата і тим приєднався до відзначуваного під кінець минулого року 50-ліття цієї установи. У понеділок, 31 січня, відбулося в Соборі Святої Софії свячення на Владику Франції Михайла Гринчишина, ЧНІ, і тоді ж відкрито звичайний Синод єпископів Української Католицької Церкви. На протязі двох тижнів відбувся цей синод у Ватикані, ухваливши важливі рішення, що матимуть далекойдуче значення для долі католицької вітки Української Церкви. У вівторок, 8-го лютого, відбулося величаве відзначення 20-ліття звільнення „з дому неволі" Ісповідника віри, Блаженнішого Йосифа, якому складено своїми і чужими рідкий трибут і пошану. Цим вже розпочалися відзначення також його недалекого ювілею 91-их уродин. Відбулися ще в Римі й інші важливі події та прийнято важливі рішення для УКЦеркви в діяспорі.

Хіротонія Владики Михаїла

В листопаді минулого року Апостольська Столиця іменувала о. д-р М. Гринчишина, ЧНІ, з Канади єпископом-екзархом для українських вірних у Франції. Єпископ-номінат є уродженцем Канади, священик з Чину Отців Редемптористів, місіонар, активний працівник на релігійному полі (між іншими, займав пост постулятора беатифікації Слуги Божого Андрея, був генеральним секретарем Центрального Ювілейного Комітету Тисячоліття, покликаного ієрархією Української Католицької Церкви), протоігумен двох українських редемптористських провінцій, добре ознайомлений із життям української спільноти в Европі. Це призначення духовенство і вірні зустрінули прихильно. Декого турбувало, що перед номінацією не відбулося нормального вибору кандидата Синодом, що стало практикою останніх років. Вияснювали це тим, що о. М. Гринчишин був кандидатом Синоду на інший єпископський пост в УКЦеркві, отже, Апостольська Столиця призначила „вибраного" українським єпископатом гідного кандидата. Крім того, у зв'язку з резигнацією через недугу Владики Володимира Маланчука в Парижі, туди треба було швидко призначити кандидата, який до того, повинен був взяти участь у найближчому Синоді. Хоч арґументи зрозумілі, однак важливо, щоб єпископи зберігали свої здобуті прероґативи.

Номінат о. М. Гринчишин обмінявся листами з Блаженнішим Патріярхом, у якого просив благословення та теж просив на свого головного святителя. Листом з 6-го грудня 1982 року Патріярх Йосиф тепло привітав номіната з номінацією, нагадав йому по-батьківськи великі обов'язки українського католицького владики для цілої Церкви і церковної спільноти в діяспорі, заохочував мати перед собою приклад ісповідників-Владик з тієї самої монашої спільноти Отців Редомптористів, бл. пам. Николая Чарницького і Василія Величковського.

На Празник Різдва Христового в січні Єпископ-Номінат Михаїл відвідав свою майбутню паству в Парижі, для якої служив різдв'яні Богослуження, а потім від'-

(Продовження на ст. 3)

В Соборі Святої Софії служить Літургію нововисвячений Єпископ Михаїл з Владиками (зліва): Митрополитом Максимом, Архиєпископом-коадьютором Мирославом і Єпископом Нілем.

ШУЛЦ КРИТИКУЄ ПОВСТАВНЦІВ В САЛЬВАДОРІ

Вашінгтон. — Державний секретар Джордж Шулц заявив у середу, 16-го лютого, що сальвадорські повстаюнці „творять пекло" при допомозі совєтської зброї та що ЗСА ніколи не підтримають переговорів, які дозволили б повстанцям прокласти собі шлях до влади автоматами і гранатами.

У надзвичайно гострих словах Шулц хотів висловити незадоволення тими членами Конґресу, які вимагали приступлення до переговорів. Шулц нагадав, що повстанці вживали силу, щоб перешкодити переведенню виборів в Ель Сальвадорі в березні минулого року.

„А тепер скажіть, дозволити їм пробитися кулями до парляменту? На таку гру ми не згідні", — сказав Шулц.

Зав'язалася гостра виміна питань, коли Шулц виступав перед Комісією міжнародних справ у Конґресі, де розглядали питання допомоги чужоземним державам у сумі 14,5 більйона долярів на 1984 фінансовий рік і додаткову суму 1,2 більйона долярів на біжучий фінансовий рік.

Клемент Заблоцкі, голова Комісії, демократ з Висконсину, сказав Шулцові, що з уваги на безробіття та інші економічні проблеми „ви повинні бути боляче свідомі того, що допомога чужоземним державам є незаконною в цьому Конґресі".

„Буде надзвичайно важко ухвалити законопроєкт закордонної допомоги", — сказав Заблоцкі.

Найгостріша виміна поглядів сталася тоді, коли Пітер Костмеєр, демократ з Пенсильванії, спитав Шулца про статтю в газеті „Вашінгтон Пост" минулого тижня відносно того, що робляться заходи розпочати переговори з сальвадорськими повстанцями.

„В дійсності ця історія не має жадних підстав", — відповів Шулц.

Партизани тривожать народ Сальвадору, створюючи пекло, стріляють на всі боки і пробивають собі шляхи кулями. Вони відповідальні за насильство, терор та інші нещастя цієї країни. Якщо вони хочуть брати участь цивілізованим способом у житті цієї країни, таку діяльність лише привітають".

Відтак Шулц також сказав, що братовбивча війна підогрівається постачанням зброї з Совєтського Союзу, Куби та Нікараґуа.

„Я думаю, ми не мусимо довго ламати собі голову, щоб усвідомити, якій цілі служить весь цей наплив зброї", — сказав на закінчення Шулц.

ҐРОМИКО КРИТИКУЄ ЗСА

Москва, СССР. — Міністер закордонних справ Совєтського Союзу Андрей Ґромико, в четвер, 17-го лютого, критикував американські пропозиції контролі і обвинуватив ЗСА в „імперіялістичних амбіціях та у сприянні „міжнародному розбоєві".

Ґромико зробив свої завваги під час полуденку в честь міністра закордонних справ Франції Кльода Шейсона, який прибув до Москви з чотириденними відвідинами.

Відповідаючи на критику совєтського міністра, Шейсон відкинув совєтські пляни контролі озброєння, а натомість висунув питання Афганістану і Польщі.

Критика американських пропозицій була посередньо спрямована до Франції, яка підтримує розміщення в Европі американських ракет середнього засягу, якщо ЗСА і СССР не дійдуть до порозуміння на переговорах у Женеві про зменшення кількости ядерних ракет середнього засягу.

Совєтський міністер ще раз відкинув американську пропозицію так званого нульового варіянту, який пропонує не розміщувати американських 562 ракет типу Першінґ-2 і кружляючі ракети, якщо Совєтський Союз зліквідує всі свої 600 ядерних ракет середнього засягу, які вже є в країнах Варшавського пакту і націлені на Західню Европу.

Замість такого рішення Ґромико закликав прийняти совєтську пропозицію — зменшити совєтський ракетний арсенал до 162 ракет, тобто до тої кількости, яку мають Франція та Британія разом.

„Якщо друга сторона дійсно хоче осягнути порозуміння, — сказав Ґромико, — вона повинна вступити в серйозні ділові переговори за круглим столом, а не висувати цілковито несприйнятні варіянти, основані на імперіялістичних амбіціях або посилати своїх емісарів у всі кутки світу, щоб баламутити людей".

Французький міністер дійсно не дався збаламутити тирадою нападів совєтського міністра. Шейссон зі свого боку висловив причини і контрарґументи недовір'я совєтським заявам. Шейссон, натякаючи на недавню пропозицію Варшавського пакту відносно договору з НАТО про неаґресію, сказав, що такий договір був би добрий сам собою, але додав, що „вартість зобов'язань, які вже прийняті, не повинні применшуватися таким чином".

Далі Шейссон нагадав, що там, де такі принципи були порушені, повинно наступити розв'язання, яке захищає законні права та інтереси і безпеку всіх сторін. „Я маю на увазі, наприклад — і наша позиція вам добре відома — ситуацію в Афганістані, де політична розв'язка в узгодженні з законом і розумом повинна, я переконаний в тому, мати велике значення не тільки для даного району але й для цілого світу".

Шейссон висловив також свою надію на те, що сподівання всіх народів — „і особливо польського народу, який пов'язаний з Францією в багатьох аспектах" — здійсняться.

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ ПАТРОЛЮЮТЬ НАД ЛІВІЄЮ

Вашінґтон. — Президент Роналд Реґен заявив у середу, 16-го лютого, що розвідувальні літаки військово-повітряних сил були послані до Єгипту для „тренувальних польотів". В цей сам час появились повідомлення про напруження на лівійсько-суданському кордоні.

На своїй пресовій конференції Президент підкреслював, що літаки полетіли до Єгипту на звичайні тренування, але він також сказав, що „ми свідомі, що Лівія старається дестабілізувати своїх сусідів та інші країни в тій частині світу".

Згідно із заявами офіційних осіб Адміністрації, Лівія, яка вже довший час має непорозуміння з Суданом, останнім часом післала совєтські винищувачі ближче до кордонів Судану, можливо навіть на позиції в Чаді. Це відразу викликало занепокоєння в Єгипті, який має тісні зв'язки з Суданом.

Президент Єгипту Госні Мубарак попросив прислати розвідувальні літаки типу Авакс, щов спостерігати за рухами Лівії. Офіційні особи Адміністрації сказали, що чотири літаки Авакс відлетіли до Єгипту і проводять розвідувальні польоти з бази на захід від Каїру.

У жовтні 1981 року, після вбивства президента Єгипту Анвара ель-Садата, ЗСА післали два літаки типу Авакс до Єгипту як пересторогу, бо Лівія могла попробувати скористати з особливої ситуації і розпочати якісь військові кроки проти Єгипту або Судану, які мають спільний кордон з Лівією.

У серпні 1981 року літаки морської фльоти ЗСА, винищувачі типу Ф-14, збили два лівійські літаки над водами затоки Сідра, районом, який Лівія вважає своїми територіяльними водами, але ЗСА вважають цей район міжнародними водами. Один із лівійських літаків відкрив вогонь першим по американських літаках.

Президент заявив, що цього разу немає особливих рухів військових кораблів ЗСА в цьому районі.

МОСКОВСЬКЕ БЮРО телевізійної сітки Ен-Бі-Сі повідомило, що міністерство закордонних справ Совєтського Союзу попередило це аґентство не розповсюджувати повідомлень про причетність Болгарії та Совєтського Союзу до замаху на Папу Івана Павла II 13-го травня 1981 року. Джін Рендол, кореспондент сітки сказав, що попередження було передане йому телефонічно міністерством закордонних справ СССР у вівторок 15-го лютого.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА на Філіппінах обвинуватила президента Фердінанда Маркоса в репресіях і попередила його проти катувань і вбивств політичних противників. Конференція католицьких єпископів видала в середу, 16-го лютого, заяву, де обвинувачується уряд Філіппін і самого президента в корупції і економічному безладді. Заява також говорить, що злиднів і незадоволення ме можна вилікувати пустими проєктами і плиткою пропаґандою. Заява була прочитана з листа єпископів у неділю, 13-го лютого, в понад 3,000 церквах переважно католицького 50-мільйонового населення цієї країни.

ФРАНЦ ЙОЗЕФ ШТРАВС, західньонімецький консервативний політичний діяч, відкрив у середу, 16-го лютого, в придунайському місті Пассау передвиборчу кампанію. У своїй тригодинній промові до понад 8,000 веселих і попиваючих пиво прихильників, Штравс заявив, що перемога у виборах наступного місяця соціял-демократів означатиме „фактичну невтралізацію Західньої Европи". Далі Штравс сказав, що післявиборчий альянс між соціял-демократами і протиядерним рухом та партією „зелених" створить „хаос" і „вуличну демократію".

КОЛИШНІЙ ВИСОКИЙ урядовець Сі-Ай-Ей Едмунд Вилсон був визнаний винуватим федеральним судом в Ню Йорку за плянування вбивств двох прокураторів, чотирьох свідків і двох своїх колишніх „спільників" в пачкуванні вибухових матеріялів до Лівії і вишколі лівійських терористів. Вилсон вже був засуджений на 15 років тюрми кілька місяців тому. В теперішньому процесі визнаним винним є також 22-річний син Вилсона, Ерик, який мав передати наємному „вбивникові" 9,800 дол., як завдаток на 1 мільйон дол. за виконання тих вбивств. Заанґажований до цього діла, „Тоні Д'Анджело", був на ділі Р. Ліндлі ДеВечміо, тайний агент ФБІ. Вилсонові грозить 25 років тюрми за плянування вбивства вісьмох осіб.

Помер інж. Микола Фещенко-Чопівський

Фінікс, Аріз. — У четвер, 17-го лютого, тут помер на 84-му році життя інж. Микола Фещенко-Чопівський, визначний громадський діяч та учасник українських Визвольних Змагань.

Інж. Микола Фещенко-Чопівський народився 28-го листопада 1899 року на Київщині. Він був учасником Визвольних Змагань в роках 1918-1920 та членом Української Національної Армії в ранзі майора у Другій світовій війні. На новому поселенні в Америці він був впродовж довгих років членом багатьох українських організацій та установ у Чикаґо, а останньо брав активну участь в діяльності української громади у Фініксі.

Покійний був членом 114-го Відділу УНСоюзу в Чикаґо.

Він осиротив дружину Калисту, сина Володимира з дружиною Євгенією та внуків Євгена і Данила.

ДЕНЬ ВАШІНҐТОНА

З уваги на свято, уродини Джорджа Вашінґтона, у понеділок, 21-го лютого ц.р., Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть зачинені. Наступне число „Свободи" друкуватиметься у вівторок, 22-го лютого, з датою середи, 23-го лютого. — Ред.

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД НА СТОРІНКАХ „СВОБОДИ"

„Свобода", Середа 25-го травня 1932 року

Гнат Порохівський

ВТІКАЧІ З УКРАЇНИ

(Допис з Румунії)

„Пересилаю Вам коротку статтю „Втікачі з України", в якій наводжу лише деякі факти щодо ілюстрації тих жахливих картин, які мали місце на Дністрі в початку того року. Не хочу обтяжувати читачів перечисленням усіх таких фактів переходу через Дністер, бо всі вони дуже подібні один до другого, а ріжняться лише місцем та скількістю втікачів і жертв.

Але ті картини, які я подав, яскраво змальовують той розпучливий стан, у якому знаходяться українські селяни, коли вони рішаються на перехід Дністра.

Подаю у своїй статті коротко й причини, які селяни подають для своєї утечі. Тут теж повна одноманітність. Вибрав вам лише 20 імен сіл та відповідей щодо причин утечі, але гадаю, що вони вистарчать для того, що саме заставляє селян втікати.

(Подаємо тут найбільш характеристичні відповіді)

...Володимир Грицків з села Незавертайлівки, 18 літ. Утік до Румунії 30 січня. "Втік, бо маму виправили на Соловки за невиконання хлібозаготовки... Ратувався від голодової смерти"...

Іван Мирошниченко з села Силидівка, Донбас, 23 роки. Прибіг до Румунії 6 січня 1932 року. „Втік, бо в батьків забрали за невиконання хлібозаготівлі все: збіже, худобу та вигнали з хати. Всім загрожували Соловки..."

Данило Плохий, село Рашків, 39 літ. — "Як втягнули в колгосп, забрали мене до колгоспу з усім моїм майном: збіжем, скотиною, птицею. Але, як бувшого заможного, тепер викинули мене з колгоспу, не повернувши мені нічого. А з колгоспу викинули, бо ходив до церкви та молився Богу."

Елізар Павличенко, село Бутир, 33 роки. Перебіг Дністер 24 лютого. — „Бо у мене забрали все... вигнали з хати з жінкою та чотирма дітьми... Втік, щоб не бути засланим на Соловки..."

„Свобода", Субота 11 червня 1932 рік

ГОЛОД НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ

ГОЛОДУЄ ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО — ОСНОВА УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Берлін. (Німеччина). — Московський кореспондент ґазети „Фосіше Цайтунг", В. Штайн, в кореспонденції з Москви подає свої враження з поїздки на Україну. Він між іншим пише, що „не напад сарани, не посуха, не війна й не чума довели до голодування більшу частину українського селянства. До цього його допровадило надзвичайно поспішне темпо соціялізації сільського господарства", яку провадила комуністична влада на Україні.

Далі він подає, що українське селянство масами залюднює міста, шукаючи там хліба, бо в селах уже давно не можна купити шматка його. Змучені й голодні люди цілими тижнями вештаються по містах, стараючись продати злиденні рештки свого домашнього виробу полотна, чи ще чогось, або продати навіть своє підране убрання міській голоті.

(Продовження на ст. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Допомога не словом, а ділом

Інколи, буває, вичитає чоловік в американській газеті щось таке, що породжує рефлексію; „А може ми, українці в Америці не найгірші, — а може ми можемо витримувати порівняння навіть з найсильнішою, найчисленнішою і найбагатшою етнічною громадою в Америці, якою є жиди?!"

Ось читаємо, що окрема американсько-жидівська комісія під головуванням колишнього члена Верховного Суду й колишнього амбасадора ЗСА в Об'єднаних Націях Артура Ґолдберґа ствердила, що допомога американсько-жидівської громади її расовим і віровизнаневим землякам в Европі за Другої світової війни, не була такою, якою могла була бути. У проголошеному звіті тієї комісії сказано, що на це склалися різні причини, різні обставини. Жидівська громада в ЗСА, читаємо, не була тоді ще такою зорганізованою, як тепер, — багато американських жидів просто не могли повірити, що німці так брутально і безпощадно фізично винищують жидів, — не було сконсолідованої плянової акції, ані гуманітарної, ані політичної. Цей звіт схвилював жидівське суспільство в Америці, яке тепер свідоме, що страхітливий голокост не знайшов був тут, в американсько-жидівській громаді, належної і потрібної стихійної масової реакції.

І мимохіть пригадується: а як реаґувала на потреби Краю нечисленна, бідна заробітчанська українська громада зараз за своєї першої ґенерації на американській землі, коли частина тієї нашої громади ще переходила щойно процес національного усвідомлення і коли ще українські люди гордо пишалися, що вони „русини". У „Пропам'ятній книзі" з 1936 року читаємо у статті д-ра Луки Мишуги:" ... І так члени УНСоюзу будували тут в Америці церкви, народні доми, закладали школи, організували політичні горожанські клюби, улаштовували українські національні свята, вистави, віча, маніфестації, протестаційні походи, складали самі і збирали від інших жертви на допомогу Рідному Краєві..." Нема статистики — і неможливо скласти її — скільки гроша американські українці вислали на допомогу презрізним рідним установам і організаціям в Україні та на загальну українську політичну акцію. Але й тих кілька цифер, що їх можна дістати з давніх наших видань, досить, щоб усвідомити собі велич жертвенности нашої громади в ЗСА в зарані її існування — і це явище продовжується по нинішній день.

Ось у книзі „Українці у вільному світі" з 1954 року знаходимо у статті д-ра Луки Мишуги згадку, що в 1906 році вислано трьом галицьким політичним партіям, заснованим напереломі минулого і цього сторіччя, 5,000 долярів, як „Боєвий фонд". На рятування українських жертв Першої світової війни вислано до Відня 22,930 долярів, а через „Крищен Геральд" 12,500 долярів. У 1917 році на руки проф. Михайла Грушевського вислано до Києва 100,000 рублів „для українських жертв війни". В наслідок старань деяких американських діячів і адміністратора Української Католицької Епархії о. Петра Понятишина тодішній президент Вудро Вілсон проголосив день 21-го квітня 1917 року „Юкрейнієн Реліф Дей".

Коли в наслідок Листопадового перевороту постала Західньоукраїнська Народня Республіка — її перша збірка в Америці осягнула 140,000 долярів, як „Позичка Національної Оборони". Висилали наші люди гроші читальням „Просвіти" у своїх селах, від „Рідної Школи" приїздив сюди відданий цій справі інсп. Лев Ясінчук, д-р Лука Мишуга і д-р Осип Назарук мали офіційне уповноваження на збірку фондів на державно-політичні цілі, після заснування в ЗСА ОДВУ полковником Євгеном Коновальцем приїздив сюди із збірковою місією генерал М. Капустянський, приїздили мистці за фондами для „Української Лічниці" у Львові, за гроші від американських українців закуплено у Львові Дім Українського Інваліда і вже за нашої присутности в ЗСА, на наших очах, зібрано мільйони на Український Національний Інститут при Гарвардському Університеті, на Патріярший фонд, на побудову пам'ятника Шевченкові у Вашінґтоні, рідними фондами втримуються наші організації молоді із своїми гарними оселями, рідні пожертви вможливлюють науково-видавничу й освідомно-інформаційну працю наших наукових установ в Америці і поза нею, мільйони долярів пожертвували прив'язані до Церкви українські вірні — і це стосується однаково православної церкви-пам'ятника у Бавнд Бруку, як церков св. Володимира і Ольги в Чикаґо чи церкви св. Юрія у Ню Йорку.

Хаос у збірковій акції шкодить Злученому Українському Американському Допомоговому Комітетові, центральній харитативній установі з історичними заслугами. Але само явище української жертвенности — тривке, світле, позитивне, подивугідне. Славити Господа, і ми можемо дечим похвалитися...

М. Бараболяк

ВИРІШАЛЬНІ ВИБОРИ

У німецьких парляментарних виборах 6-го березня ц. р. йде гра на велику ставку. Може в них вирішається навіть майбутнє Европи. Консерватисти зробили, мабуть, помилку, відтягнувши минулого року лібералів з коаліційного уряду зі соціял-демократами. Які перспективи грядучих виборів?

1. Християнські демократи добудуть більшість мандатів до Бундестаґу і зформують свій уряд. За останні три десятки літ удалось їм це тільки раз за Аденауера і такої можливости ніхто не враховує.

2. Християнські демократи затримають релятивну більшість, а й ліберали добудуть більшість мандатів, щоб утримати існуючу нині коаліцію. Сподівання на таку розв'язку не рожеві, взявши до уваги як показник факт, що ліберали програли минулої осени в крайових виборах у користь „зелених".

3. Прийде до створення „великої коаліції" християнських демократів із соціялістами з метою рятувати Німеччину перед заливом крайньою лівизною; такі вигляди не існують із уваги на просовєтські впливи в рядах лівого крила соціял-демократичної партії.

4. „Зелені" добудуть досить мандатів, щоб створити коаліційний уряд під проводом нинішнього лідера соціял-демократів Фоґеля, який схиляється більш у сторону совєтів, чим його попередник Шмідт. Ця остання можливість грозить дуже серйозно Німеччині й цілій Европі.

Коаліція соціял-демократів Шмідта з лібералами Геншера мала виразне проти совєтське обличчя. Уряд той погодився на стаціонування американських 108 ракет типу Першінг II на німецькій території. Коли б „зелені" взяли участь у коаліційному уряді прийшло б до повної ревізії протисовєтської політики. Напевно такий уряд не погодивсь би на введення на територію Німеччини ракет середньої дії, коли б нічого не вийшло з переговорів в Женеві про обмеження цієї зброї. А на дальшу мету хто зна чи такий уряд не відмовивсь би від стаціонування американських збройних сил у Німеччині загалом...

Коли говоримо про можливість переваги пацифістичних настроїв у Німеччині у найближчих виборах, то годиться згадати і про те, що в той сам час відбудуться теж вибори у Франції до комунальних інституцій, і є побоювання, що у них можуть добути перевагу теж пацифістичні елементи. Такий вислід був би черговим виявом дефетизму серед народів Европи, величезною поразкою для американської політики, та доказом велетенських успіхів совєтської пропаґанди.

У політичних науках указується, що в епоху модерної зброї основними інструментами для досягнення політичних завдань у міжнародному маштабі є: пропаґанда, дипломатія і підривні акції. Війна й економічні заходи втрачають на своїй вазі. Америка всю увагу концентрує на тих останніх засобах, занедбуючи зовсім пропаґанду і дипломатію, а головно пропаґанду в якій совєти добувають найвищі марки.

Америка має інструменти пропаґанди. Але хто поінформований про дії „Радіо Вільна Европа", „Радіо Свобода" і „Голос Америки", той знає як дуже боязливі передачі цих станцій, щоб боронь Боже не вразити совєтську владу і не наразитись на закид утручання у внутрішні справи СССР... Говориться там досить про національні аспірації уярмлених народів і загалом про тоталітаризм кремлівського режиму? Совєти випереджують ЗСА у пропаґанді. Кажуть знавці, що вони витрачають біля 3 більйони долярів річно на явну і приховану пропаґанду. Видають велетенські кошти на наукові досліди в ділянці пропаґанди, організуючи клітини для пропаґанди по цілому світі. Вони посягають своєю пропаґандою по найбільш податливі на їх гасло групи, як релігійні організації, молодь, використовують настрої серед невдоволених, соціяльно й економічно упосліджених прошарків суспільства, щоб підбудовувати прихильні для них політичні настрої. Керує цією роботою не хто інший як КҐБ. Користуючись національними комуністичними партіями у світі або їх прибудівками, як Рада миру, Кремль зумів перепачкувати велетенські суми для противоєнних акцій для організацій, які не прийняли б тих фондів, коли б були свідомі їхнього джерела. Західні розвідчі експерти впевняють, що масові протести в Европі проти ядерних ракет не були може інспіровані Кремлем, але з певністю набрали ширшого розмаху завдяки підтримці Москви.

Американська пропаґанда не виявляє ініціятиви, і не атакує, а радше обмежується до реаґування на совєтські заходи. Замість атакувати жорстокий совєтський режим, а моральних причин аж надто багато, і ставити Андропова в дефензиву, ЗСА тільки відбивається і то слабко. Сі-Ай-Ей мало б знамениту нагоду зробити багато для побіди демократії у світі. На жаль, Конґрес спутав руки тої корисної у нинішніх міжнародних умовах організації. Підривні акції конечні, коли Кремль виказує велетенські добутки тими методами. Біда в тому, що совєти послідовні в їхній політиці і консеквентно прямують до витиченої мети, коли американська політика — це політика нерішучости і зиґзаків!

Віцепрезидент Буш повернувся з поїздки по Европі, метою якої було впевнити европейців про мирність

(Продовження на стор. 4)

Іван Я. Хамуляк

СМІЛИВИЙ КРОК, ВАРТИЙ НАЛЕЖНОЇ УВАГИ

Залишивши Україну, ми поселювалися по всьому світі. Поважне число з нас опинилося теж і в ЗСА.

Якщо пригадаємо собі ті часи, коли ми сюди приїздили, що ми тоді мали, чого сподівалися і які пляни снували, то таки мусимо сказати, що у великій мірі ми те й зробили, чого хотіли. І в особистих програмах і в загальногромадських й українсько-національних ми пішли вперед і підтягнули нашу громаду теж добрий щабель вище. І це не самохвальба, це ствердження факту, що наш динамізм — персональний, громадський і національний допоміг зробити нашу етнічну групу ще замітнішою серед нашого оточення, очевидно в позитивному сенсі.

Приїхавши сюди з малими дітьми чи внуками, ми відразу над цим думали, як їх зберегти для України. Це звучить може як декламація, але так воно не було, — це були наші щирі справжні бажання, за якими крок за кроком розгорталися наші акції, зусилля їх реалізувати.

Ми зорганізували Пласт, СУМА, ОДУМ, різні українські спортові і спортово-виховні організації, одним словом наші діти чи внуки мали нагоду включатися в наші українські організації і там плекати ті ідеали, які молодим людям потрібно. Очевидно ми їх старалися втримувати при наших церквах, наших парафіяльних школах, які збудували наші попередники. Опісля ми пішли ще дальше: ми творили і вели школи українознавства, значить ми думали, як і де мають перебувати наші діти чи внуки до часу закінчення середніх шкіл. Опісля в міру зросту числа студентів українського походження по різних університетах, ми почали організувати і фінансувати різні Українські Катедри, а перш усього створили Український Науковий Інститут при одному із найбільш престижевих університетів у світі, при Гарвардському Університеті. І дивне, все знаходилися ентузіясти, що ці речі ініціювали, реалізували, і ми росли...

Якщо до цього ще додамо Енциклопедію Українознавства, то ми таки не дармували, ми діяли і ті дії будуть промінювати на роки, які прийдуть по нас.

На наших очах повиростали наші діти, наші внуки, батьки яких не раз і не мали нагод кінчити вищих шкіл, але своїм дітям чи внукам допомагали добувати вищу освіту, а з цим і професію. Так воно є і так воно було, і треба це признати.

Але нас сьогодні тривожить запит: чи коли нас не стане, буде кому ці всі речі продовжувати, їх дальше вести, а може ще і дальше розбудовувати, модифікувати до реальних потреб часу, робити їх живими, конкретними і в часі, в якому нас тут не буде.

Наші діти і наші внуки виросли, закінчили школи, стали молодими професіоналістами. Пласт, СУМА чи ОДУМ та різні студентські громади перестали бути для них атракцією, бо сьогодні вони вже зрілі громадяни. І що тепер? Де вони повинні включитися, що робити, щоб зберегти свою „етнічність", свою національну ідентичність?

З прикрістю мусимо ствердити, що ми цьому питанню не присвятили належної уваги, хоч проблема існує і наші громадські провідники не повинні втрачати цієї проблеми з їхнього поля зору. Але це не на те, щоб накидувати нашим молодим громадянам наші пляни, але щоб мати цю проблему перед собою і могти на неї знайти відповідь.

У кого відповідальність за надбання батьків?

Очевидно в першу чергу їхні діти.. Ми маємо різні церковні громади, маємо братські союзи, маємо різні політичні організації, і всі вони повинні б помагати зберігати нашу національну ідентичність. Повинні, і то у великій мірі, заниматися тою справою наші професіоналісти. Треба дати признання, громаді Пітсбурґу, професіоналісти якої зорганізовані в Українському Технічному Товаристві, або в Організації Українських Професіоналістів, включаючи й інженерів, професорів і т. п., брали і беруть участь у нашому громадському житті. Всі наші інженери, лікарі, університетські професори, бібліотекарі, учителі, журналісти, адвокати і т. п. в усіх місцевостях повинні абсолютно активно братися до зберігання згаданих надбань наших поколінь. Якщо додамо ще тут українські музеї, Український Інститут Америки, то ми маємо вже великі вартості, їх тільки треба ще зберігати, розвивати і мати амбіції ще більше цінні спадковості і передавати своїм дітям.

Дехто підходить до тих справ надто песимістично, бо, мовляв, в більшості, ті наші молоді професіоналісти турбуються лише своєю особистою кар'єрою, особистою користю і мало є таких, які цікавляться теж загальногромадськими справами. Це правда, але коли було інакше? Завжди в нас невелика кількість знаходила час й охоту турбуватися теж і загальногромадськими справами. Так було,

(Продовження на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про сніговію і нашу нетерплячість

Хоча вже тиждень минув від великої снігової бурі, що навістила Ню Йорк та ціле східнє побережжя, ми все ще відкопуємося і бродимо по кістки у залишках снігових кучуґур.

Скільки нарікань, негодувань, розмов викликала ця примха погоди, що після довгих тижнів тепла і лагідности пригадала нам знову, які ми безсильні у відношенні до неї. А ми ж, жителі великих міст, ніяк не вміємо їй покоритись без застережень і без ремствувань.

Ми так привикли, що ніхто не може спутати наших рухів, що ми щоденно переїжджаємо автами простори з місця на місце: дарма чи це до праці, чи до школи чи на закупи.

А тут, несподівано і без приготування „вища сила" прикріпила нас до одного місця на невідомий час та без означеної цілі. Спершу воно було навіть приємно та цікаво. Надиво ніхто не поспішав, бо не було куди. І коли родини зустрілися за столом, то мали час поговорити зі собою, як теж була можливість полагодити залеглу місяцями переписку, перечитати відкладену на вільні хвилини книжку чи журнал. А там, соняшна, морозна погода, що прийшла по сніговій бурі витягнула людей із їхніх хат. Пішли в рух лопати, саночки, лещата. А при тому нарешті ви відкрили як виглядають ваші сусіди, що їх, звичайно, зустрічали лише перебігаючи до авта, приглянулися ближче їхнім обличчям, перекинулися словами та переживаннями. Все це було нове, цікаве, а передусім інакше від нашого будня.

Але вже після перших 24-ох годин момент свіжости приблід, а підсунулося почуття нетерплячки, яке так частенько тримає нас у своїх руках. Бо якже ж так, через звичайний сніг сидіти дома без ніякої можливости свобідно порушатися?

Ваше авто засипане до самої гори, дорога не відгорнена, газету не доставили, пошти також немає, а до найближчої крамниці ніяк не можна добитися. Дарма, що телефон дозволяє вам получитися із кожним, а телевізія і радіо інформують, що сталося у світі. Все це замало, — бо вам так хочеться, як звичайно, вскочити у авто та поглинати простір, щоб тільки швидше і скорше.

Хоча не кожний із нас, якого ця сніговія ув'язнила надовше, признавався до своєї нетерплячки, вона помітно впливала на настрої з кожною дальшою годиною примусового перебування у чотирьох стінах. І це навело нас на питання: чому це так? Чому ми стали такі прудкі, нетерплячі, сповнені бажання зміни?

Пригадались давні, забуті роки дитинства, в яких сніг і засипані дороги не були надзвичайним явищем, а щоденною картиною зимових місяців. Пригадались часи, коли гостра, снігова зима не дозволяла свобідно порушатися не дні а тижні. Якось переживали це люди, не маючи ані авт, ані радіо ані телевізії ані телефону, та вони куди менше від нас нарікали на погоду. І були щасливі...

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЛИСТ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА І КОЗАЦЬКИЙ ПОШТОВИЙ ШТАМП

Лист Патріярха Йосифа І з 6-го грудня 1982 року, в якому Блаженніший на підставі ватиканських хронік документально й джерельно стверджує, що перемогу над турками під Віднем в 1683 року перерішили в користь християнства українські козаки, пригадує широко реклямований в нашій пресі поштовий штамп, який з тієї нагоди виготовив австрійський уряд. Штамп зображує козака на коні з шаблюкою в лівій руці і має довкруги пояснювальні написи українською й німецькою мовами.

Одначе поміж цими написами є розходження. Український напис звучить правильно: „Козацька кінна пошта". Зате напис німецькою мовою звучить: „Sonderpostbeforderung mit Reiterpost". (Спеціяльне поштове пересилання кінною поштою). Німецьке слово „Der Reiter" значить „кінотник, кавалерист, їздець на коні", а не „козак". Українське слово „козак" по-німецьки звучить „Der Kosak", „козацький" звучить „kosaker". Отже німецький напис правильно повинен бути: „Sonderpostbeforderung mit Kosakenpost" (а не „Reiterpost").

Володимир Бараґура,

Ню Йорк

ВІЙСЬКОВІ ВІДДІЛИ армії Банґлядешу встановили в середу, 16-го лютого, порядок у столиці, місті Дакка, і в другому по величині місті порті Чіттаґонг після двох днів демонстрацій проти уряду і безпорядків, у яких згинуло 5 цивільних, а понад 100 були ранені. Безпорядки почалися в понеділок, коли тисячі студентів університету вступили в бійку з поліцією, протестуючи проти військового стану і недавнього розпорядженя уряду про обов'язкове вивчення арабської мови. Студенти заявили, що арабська мова є непотрібна в Банґлядеші, а її вивчення було впроваджено лише для того, щоб задовільнити нафтових шейхів Середнього Сходу.

Степан Радіон

ПРО ЮЛІЯНА МОВЧАНА

(До 70-ліття життя і 56-ліття праці пером)

II.

„Я швидко переконався, що в умовах російсько-большевицької окупації український журналіст ніколи не може мати ні матеріяльного, ні тим більше морального задоволення із своєї праці. Бо щоб там бути редактором звичайної собі 'багатотиражки', треба було бути передусім членом або принаймні кандидатом совєтської комуністичної партії, яким я не був і не думав бути. Тому мені, або подібним до мене безпартійним 'ґазетним робітникам' у кращому випадку можна було десь дістати працю мізерно оплачуваного 'літературного работніка', але ніколи якусь більше відповідальну й тому більше оплачувану працю, до якої, як я довів це на попередніх прикладах з харківських газет, першенство мали партійні чужинці — росіяни або жиди. І це тільки є ще один доказ того, що в умовах совєтської дійсности людина далеко не завжди має змогу працювати в тій ділянці, або мати той фах, який їй найбільше до вподоби; з тих чи інших 'причин' ('неблагонадійне' соціяльне походження, безпартійність, підозра в критичному наставленні до совєтської влади, і т. д.) людину не допускають або не дозволяють працювати в її улюбленій ділянці...

„І я вирішив інакше — вирішив змінити курс свого життєвого напрямку на 180 градусів — вирішив змінити свою професію. Як?

„В Харкові в ті роки я мав доброго приятеля й однолітка Костя Соколенка... я послухав пораду Костя Соколенка і від 1-го вересня 1937 року став разом з ним студентом Харківського Медичного Інституту...

„Правда, порада доброго приятеля була тільки однією з причин.. Були ще й інші. З усіх фахів, медицина (звичайно, не беручи до уваги журналістики), була чи не єдиною ділянкою, якій я міг ще посвятитися...

„Також я побачив, що з усіх професорів чи фахів, лікарська праця, мабуть, є працею, яка в найменшій мірі пов'язана з будь-якою ідеологією чи політикою — в тому числі й комуністичною. Головне завдання лікаря — лікувати хвору людину, а...яким духом дише та людина — це лікаря не має нічого обходити. (Правда...совєтські політруки навчали нас, що дійсний 'совєтський лікар-патріот' повинен інакше ставитися до 'ворога' і до 'приятеля'). Це значить, що аби дістати працю 'звичайного лікаря', мені не треба бути членом партії...

„І я був задоволений з мого шляху, який я вимушений був вибрати. Правда, маючи вже 24 роки, не дуже то хотілося знову братися за книжки і 'зубрити' анатомію, чотири хемії, фізіологію, фармацевтику і багато інших предметів, на які багата вища медична школа". (ст. 155-159).

У травні 1941 року Юліянові Мовчанові по закінченню четвертого курсу Харківського Медичного Інституту пощастило попасти до групи студентів, яких висилали на двомісячну практику до львівських клінік. При кінці його практики в цих клініках вибухла совєтсько-німецька війна, німці швидко зайняли Львів і опанували всі західньоукраїнські землі. І так Юліян Мовчан залишився з другого боку Залізної заслони.

У наступних роках він закінчив студії в Львівському Медичному Інституті, практику відбув у львівських шпиталях під керівництвом проф. д-ра Маріяна Панчишина, в 1943 році здобуваючи ступінь доктора медицини. Потім відбував лікарську практику по шпиталях Тернополя, Самбора і лікарні в Сколе.

Перед поворотною навалою червоно-московських нелюдів, д-р Юліян Мовчан подався на Захід. Спершу до Братислави, відтак до Австрії (Відень, Мельк, Лінц) і накінець опинився у Мюнхені.

У 1949 році виїхав до ЗСА. Спочатку працював у загальному шпиталі в Сікокусі, потім в Елізабеті, Ню Джерзі. 13-го січня 1953 року нострифікував свій диплом доктора медицини перед Державною медичною іспитовою комісією в Огайо. Після того працював від березня до червня 1953 року в Індустріяльній клініці в Клівленді, короткий час у Малінті, а від липня 1953 року до вересня 1960 в Оквуді, Огайо. Відтак відкрив свою власну лікарську канцелярію у Македонії, Огайо, де веде лікарську практику досьогодні.

У 1964 році д-р Ю. Мовчан отримав похвальну Грамоту від обласного Лікарського товариства „як вислів признання за взірцеву професійну працю лікарем, за велику моральну поставу та досягнення в лікарюванні". Від 1957 до 1960 року був заступником президента Окружної ради здоров'я в Паулдінгу, Огайо. Він є членом Українського Лікарського Товариства Америки, Об'єднання Українських Письменників „Слово" й інших.

Отримавши здорове селянсько-родинне виховання працьовитих, чесних батьків, Ю. Мовчан мав силу не піддатися совєтсько-російській аморальности, а навпаки, стати талановитим публіцистом, лікарем і видатною людиною в українській спільноті вільного світу.

Його не завважують наші енциклопедисти й елітаристи. А він же є видатною постаттю поміж видатними людьми в англомовному світі. Енциклопедичні гасла про нього є у всесвітньопоширених енциклопедичних виданнях таких як: International Register of Profiles, Cambridge, England, у виданні Гіссонґ „Постаті Огайо", та в інших.

Друкується він у усіх більшепочитних українських часописах і журналах згадати б хоч би „Свободу", „Український Голос", „Новий Шлях", „Гомін України", „Українські Вісті" й багато інших. А також у англомовних виданнях для прикладу наведемо „Парма Сан Пост", і „Акрон Бікон Джорнал".

Як читаємо в англомовних енциклопедичних виданнях Ю. Мовчан досі надрукував понад 1,400 статтей на різні теми, в тому багато рецензій, та друкувався у кількох десятках різних англомовних часописів і журналів. А крім того він видав чотири книжки публіцистики: „Як лікувати себе та інших у наглих випадках". Популярно-практичний лікарський порадник, 1946 рік, „Що варто б знати", Проблеми українського національно-державницького визволення, 1966 рік, „Записки лікаря", 1970 рік, „Незабутнє і непрощене", 1982 рік.

Поміж цими книгами безперечно найбільш вагомі — це „Що варто б знати" та „Незабутнє і непрощене".

І в оцей 70-річний Ювілей життя Юліяна Мовчана і кількадесятріччя його праці талановитим пером — у нас побажання, щоб ювілят прожив ще довгі роки у доброму здоров'ї і здобув ще більше осягів на українській духовій ниві.

Пам'яті Матвія Борискевича

(У першу річницю смерти)

Минає рік з того часу, коли українська громада в Норт Порті на Фльориді відпровадила на вічний спочинок св. п. Матвія Борискевича. З його смертю українська громада втратила прикладного громадянина, зразкового суспільно-громадського діяча.

Св. п. Матвій Борискевич

Св. п. М.Борискевич народився 12-го січня 1900 року в містечку Єзупіль в Станиславівщині. Там одержав загальну та фахову освіту. Молодий Матвій з ентузіязмом служив як залізничник українській державі в 1918 - 20 роках. Він багато причинився у транспортації армії УГА та її бойових засобів під час українсько-польської війни. За свою вірність українській державі він заплатив своєю працею, бо вже в 1924 році польська влада позбавила його праці, не зважаючи на його фаховість. Переслідування польською владою будівничих української держави змусила Матвія покинути рідну землю і 1926 року виїхати до Канади.

Поселившися у Кирк Лейк, Онтаріо, він працював у копальні золота. Не зважаючи на важку працю та тяжкі економічні умовини, Матвій включився зразу в православну парафію та українську громаду, займаючи в УНО, Взаємній Помочі, а згодом у Відділі УНСоюзу провідні позиції.

У 1938 році прибула з України його дружина Єлисавета зі сином Володимиром, який сьогодні — широковідомий суспільно-союзовий діяч Володимир Борискевич-Бойд. Після завершення високої освіти Володимира, в перших повоєнних роках, родина переселилася до Віндзору, а вже 1950 року — до Дітройту, Миш., на постійний побут.

У Дітройті не тільки Матвій, але й вся родина включилася в суспільно-громадське життя. Тут розвинув Матвій жваву громадську діяльність. Поруч парафіяльних обов'язків, працював у 4-му Відділі Організації Державного Відродження України (ОДВУ), а зокрема сильно активізувався в союзовій роботі. Уся родина, включно з внуками, належали до Товариства ім. Маркіяна Шашкевича — 94-го Відділу Українського Народного Союзу. Декілька років св. п. Матвій був головою згаданого Відділу, а згодом аж до переїзду на Фльориду — протоколовим секретарем. Його тісна співпраця з Володимиром Дідиком, головним радним, та Володимиром Гірняком, обласним організатором, була незвичайно корисна для УНСоюзу, про що вказує надана йому Екзекутивою Почесна Грамота. За весь час праці у Відділі багато причинився до розвитку УНС, зокрема в ділянці організування нових членів.

Теж саме в Дітройті він почав дописувати до „Свободи" та інших часописів. Його цікаві статті, зокрема оповідання та спомини, появлялися часто не тільки в „Свободі", а також у „Новому Шляху", „Нашому Житті" та інших часописах.

Фізичні недомагання змусили родину Борискевичів пересилитися до Норт Порту в соняшну Фльориду. Тут, не дивлячись на своє підірване здоров'я, він включився у суспільну працю місцевої громади, яка у своєму розвитку потребує багато досвідчених голів та охочих рук до праці. Працював і розвивав пляни на майбутнє. Одначе, невмолима смерть перервала нитку його трудолюбивого життя.

Дня 28-го лютого 1982 року перестало битися щире серце відданого громадського діяча, прикладного парафіянина, зразкового мужа, батька, діда й прадіда. З глибоким жалем місцева громада відпровадила 3-го березня на вічний спочинок свого невіджалуваного члена. Його брак у громаді відчувається досі й ще довго буде відчуватися, бо таких небагато.

В.П.

Головна Управа
Т-ва Українських Інженерів Америки
влаштовує
в суботу, 5-го березня 1983 року
в приміщеннях **Українського Інституту Америки**
при 2 Іст 79-та вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ПАНЕЛЬ
на тему
Завтра (майбутність) мусимо творити сьогодні (тепер)

Модератор .... Інж. ВОЛОДИМИР ГНАТКІВСЬКИЙ

УЧАСНИКИ:

1. Д-р ОСИП МОРОЗ: Минуле дуже важливе, але майбутнє ще важливіше.
2. Д-р БОГДАН ЦИМБАЛІСТИЙ: Українське ґетто іншими очима.
3. Інж. НЕСТОР ГОЛИНСЬКИЙ: Як вербувати членів до українських професійних організацій серед молодої генерації.
4. Інж. ЮРІЙ САВИЦЬКИЙ: Українська громада на поселенні нині і в майбутньому та роля українського професіоналіста.
5. Д-р РОМАН ПРОЦИК: Динаміка чи застій в перспективі майбутнього Української Громади на поселеннях.

Початок ПАНЕЛЮ о год. 4-ій по пол.

Запрошуємо всіх Членів ТУІА та Членів інших наших професійних Товариств та все наше Громадянство.

ГОЛОВНА УПРАВА
Товариства Українських Інженерів Америки

Український Інститут Америки
має шану запросити Українське Громадянство, Приятелів і Знайомих, зокрема колишніх Учнів на

75-літній Ювілей
заслуженої української прима-балерини
Валентини Переяславець

який відбудеться
в суботу, 26-го лютого 1983 р., о год. 5-ій вечора
в Українському Інституті Америки в Ню Йорку
2 East 79th Street, New York, N.Y.

Участь у Ювілейному Вечорі беруть:
Оксана Базилевська, Дарія Гординська-Карановиц, Роберт Паркін, Рома Прима-Богачевська, Юрій Богачевський, Василь Тершаковець, Остап Тарнавський.

Після закінчення програми
ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ з ЮВІЛЯТКОЮ

УПРАВА

В РИМІ ПРОЙШЛИ...

(Продовження зі стор. 1)

Одна із сесій Синоду під головуванням Патріярха Йосифа.

хав до Риму. Тут Патріярх Йосиф погодився разом з обидвома Митрополитами бути його святителем. Пам'ятний день відбувся в неділю, 30-го січня, в Соборі Святої Софії.

На Божественну Літургію зійшлися всі єпископи — члени Священного Синоду ієрархії Української Католицької Церкви. Разом з понад двадцятьма священиками вони правили соборну Архиєрейську Літургію. Дияконував о. крилошанин Павло Когут з Франції. Співали учні Малої Семінарії і Колеґії Св. Софії з допомогою всіх богомольців, що ними керував о. архимандрит І.Музичка. Апостольську Столицю репрезентував Архиєпископ Мирослав Марусин, що в час хіротонії прочитав папську буллю іменування нового ієрарха. Були присутніми ще канадійський римо-католицький епископ Сейнт-Боніфасу, представники монаших чинів — редемптористів, Василіян, салезіян, Уставу Студитів, монахині різних українських і неукраїнських спільнот та мирян.

Перед Євангелією відбувся обряд хіротонії. Отець митрат М.Василик, генеральний вікарій екзархату в Франції, прочитав буллю українською мовою. Святителі — Патріярх Йосиф, Митрополити Максим і Стефан довершили акт посвячення отця Михаїла в єпископи, а потім поклали руки на новопоставленого архиєрея всі єпископи. Владика Михаїл склав ісповідь віри та присягу вірности Вселенському Архиєреєві Папі Іванові та своєму Главі і Батькові Блаженнішому Йосифові.

Проповідь українською і французькою мовами виголосив Митрополит Максим Германюк з Вінніпеґу. А під кінець нововисвячений Владика всімдякував українською, італійською, англійською і французькою мовами. До наступного акту цього торжества він вже став як повноправний член ієрархії і Священного Синоду єпископів Української Католицької Церкви.

Синод єпископів

На засідання торжества хіротонії Владики Михаїла сталася в цьому ж Соборі інша історична подія — відкриття чергового Священного Синоду Владик Української Католицької Церкви. Разом з призванням благословення Святого Духа на праці Синоду його відкрив врочисто голова Синоду Патріярх Йосиф, виголошуючи до всіх присутніх Владик своє слово. Блаженніший Йосиф висловив радість, що може відкрити цей досі найчисельніший Синод скликаний ним і за благословенством Папи Івана Павла II. Назвав він цю подію „історичною в житті нашої Церкви", своєрідним Божим чудом, яке стається наперекір різним труднощам і недолі українського народу і Церкви. В короткому і глибоко духовному слові Патріярх вказав на велику Божу ласку і незбагнені Божі шляхи, які ведуть народи і спільноти, закликав до віри, молитви і великого довір'я в Божу справедливість. „Наші Синоди є виявом живучости і розвитку нашої Церкви" — заявив Первоієрарх. Закликав він ще Владик-членів Синоду до „мудрости і страху Божого" до „почуття відповідальности дітей Божих перед Богом, Святою Церквою і нашим багатострадальним народом", закликав „до мужности, відваги, а понад усе до єдности і любови".

Закінчив своє слово-звернення Патріярх такими вдумливими і вагомими словами: „Дорогі Владики! Будьмо вірними чадами Вселенської Церкви і добрими пастирями Церкви Руси-України, щоб ми в єдиномислії і одними устами славили Бога у Тройці Єдиного на збудування Церкви — Тіла Христового і спасення душ наших. Амінь".

Синод привітав в імені Папи секретар стану кардинал Августин Касаролі, наділяючи папське благословення. Це привітання читав архиєпископ М. Марусин, який привітав Синод також від кардинала Владислава Рубіна, префекта Східньої Конґреґації, та від себе як її секретаря.

Архиєпископ Марусин не бере участи в Синоді, тому що він, хоч залишається українським Владикою, не виповнює функції архипастиря українських вірних, а тим самим не є членом Синоду. Він тепер є високим урядовцем одної з папських дикастерій. Кардинал Рубін тепер також не бере участи в Синоді, хоч би у ролі обсерватора, як це було досі.

У Синоді взяли участь Владики: Патріярх Йосиф, Архиєпископи — Мирослав Любачівський (що предсідає на сесіях у той час, коли Патріярх Йосиф є відсутнім), Максим Германюк (Вінніпеґ), Стефан Сулик (Філядельфія), Єпископи — Ніль Саварин (Едмонтон), Ізидор Борецький (Торонто), Іван Прашко (Мельборн), Плятон Корнеляк (Мюнхен), Андрій Сапеляк (Буенос Айрес), Августин Горняк (Лондон), Василь Лостен (Стемфорд), Єфрем Кривий (Курітіба), Єронім Химій (Нью Вестмінстер),

Дмитро Грещук (Едмонтон), Іннокентій Лотоцький (Чикаґо), Роберт Москаль (Філядельфія), Мирон Дацюк (Вінніпеґ), Михайло Гринчишин (Париж), разом 18 ієрархів. Не прибули на Синод Єпископи Йосиф Мартинець, Володимир Маланчук і Йоаким Сеґедій через недугу і похилий вік, і єпископи з України. Про них Патріярх у своєму слові так висловився: „Просвіти (Святий Душе Істини) і скріпи Владик присутніх і тих неприсутніх!".

Агенди Синоду

Цей Синод належав до найсолідніше підготованих і передуманих зібрань ієрархії УКЦеркви. Понад півроку велася інтенсивна підготовка, що її здійснював секретаріят Синоду, покликаний Патріярхом Йосифом і затверджений Папою. Головним секретарем був єпископ А.Сапеляка діловим о. д-р Ігор Мончак з Монтреалю. У тісній співпраці з Блаженнішим Отцем і його капітулою, Архиєпископом-коад'ютором Мирославом [illegible] вже від червня минулого року підготовлялися різні матеріяли-проєкти: всім Владикам були розіслані для коментарів, а відтак внесено у проєкти поправки. Учасники Синоду отримали добре опрацьовану документацію над якою дискутували, а потім приймали рішення. Ще заздалегідь до Синоду появився в пресі еляборат пера о. І.Мончака про основи синодального управління, передісторію теперішнього Синоду та про пекучі проблеми, що стоять перед єпископатом. Це дало джерело і тло для синодальної дії не лише самим учасникам, але й духовенству та мирянам, що живо цікавляться життям і проблемами своєї Церкви.

Найважливішою справою, що її Синод обговорював, було схвалення статуту Священного Синоду ієрархії Української Католицької Церкви. Це документ надзвичайної ваги, бо він дасть основи під синодальне управління УКЦеркви. Цей документ надзвичайної ваги, бо він дасть основи під синодальне управління Української Католицкої Церкви. Дискусія над ними проходила два дні і колеґіяльно схвалено остаточний текст, який, як і всі рішення Синоду, увійде у життя після того, як буде затверджений Папою. Запевняють, що документ опрацьовано в дусі нових ідей синодального управління, у льояльності до прероґатив Апостольської Столиці та маючи на оці добро цілої УКЦеркви — в Україні та на поселеннях.

Важливою точкою агенд був також вибір кандидата на єпископа Саскатунської опорожненої епархії, як і адміністративно-організаційні справи інших одиниць УКЦеркви. Присвячено також увагу ювілею 1000-ліття і дальшим конкретним починам, включно із потребою узгіднення деяких плянів з ієрархією Української Православної Церкви.

Тому що це був Синод ієрархії, виключена в ньому участь навіть у характері обсерваторів речників духовенства чи мирян. Очевидно, і одні і другі перебували в Римі, живо цікавилися синодальними діями, зустрічалися з членами ієрархії, висловлювали свої зацікавлення, побажання тощо.

Секретаріят видав для преси свої комунікати. Окремі Владики радо зустрічалися і говорили загально про Синод, проте щодо конкретних проблем їх зобов'язував обіт мовчанки.

Інші події

Саме на час Синоду припали повідомлення про два можливі рішення Апостольської Столиці щодо УКЦеркви. Це сталося в порозумінні з українським єпископатом, але рішення оголосила Східня Конґреґація, тому що ті справи є ще в її тісній компетенції. 1-го лютого було повідомлено, що Папа Іван Павло II призначив єпископом Крижевицької єпархії о. Славомира Мікловша, уродженця українсько-руської Бачки. Є це відносно молодий священик, добрий душпастир, останньо духовник греко-католицької семінарії в Загребі, свідомий русин-українець. Синод УКЦеркви у Римі привітав новоіменованого єпископа Крижевецької епархії, який заступить дотеперішнього адміністратора, вже старшого і хворого єпископа И. Сеґедія, якому скінчилося 78 років життя. Є надії, що перервана співпраця єпархів крижевських з Синодом відновиться.

Одночасно з кіл Східньої Конґреґації повідомляють про адміністративну зміну в організації УКЦеркви в Західній Европі. У зв'язку з перебранням Владикою М Марусиним функції секретаря Конґреґації, він далі не може виконувати обов'язків Апостольського Візитатора для країн Західньої Европи, неохоплених екзархатами. Тому тимчасово візитатуру розв'язано, а окремі країни приділено до сусідніх екзархатів: Бельгію, Голляндію, Люксембурґ і Швайцарію до екзархату в Франції, а скандинавські країни — до Західньої Німеччини. Ця зміна є тимчасовою, бо не виключено, що в майбутньому візитатура може бути відновлена або навіть створений ще один екзархат. Так само говориться про ініціятиву з боку Конґреґації і Синоду в напрямі позитивного полагод[illegible]ту в Англії. Виглядає, що ця наболіла справа буде розв'язана в дусі згаданої атмосфери згоди і примирення, що панує на Синоді, тобто сприємливо для обидвох сторін.

З нагоди цих римських днів до Риму прибула група українських прочан-священиків і мирян. Активною була зокрема делеґація Українського Патріярхального Світового Об'єднання на чолі з головою д-ром Богданом Лончиною. Делеґації УПСО зустрілися з рядом українських Владик, склали візити в Східній Конгрегації, зустрічалися з іншими достойниками. З нагоди інсталяції Папою нових кардиналів 3-го лютого представники українського клиру і Блаженнішого Патріярха та мирян привітали новоисвячених кардиналів: маронітського патріярха Кораїка з Ливану, архиєпископа Юзефа Глємпа (Варшава), архиєпископа Франя Кухаріча (Заґреб), адміністратора Юліяна Вайвудса (Ріга, Латвія), архиєпископа Льопеза Трухільйо (Колюмбія голова латинсько-американської конференції). Ці візити були гарними жестами з боку українців, при чому всі кардинали тепло згадували свого співбрата, Блаженнішого Йосифа.

Відбувся в Римі ще ряд інших релігійних та громадських і товариських імпрез. В суботу, 5-го лютого, єпископи слухали Молебень в Колеґії Св. Йосафата на Джіянікольо, де опісля Владика М.Гринчишин їх приймав вечерею. Владики були також гостями релігійних спільнот: були в генеральних домах Сестер Василіянок і Сестер Служебниць.

В неділю, 6-го лютого, в Соборі Святої Софії була відслужена Архиєрейська Служба Божа, а опісля відбулося посвячення пропам'ятної таблиці на пошану сл. п. ген. Тараса Чупринки-Шухевича в крипті собору. Обряд посвячення довершив Патріярх в асисті митрополитів та єпископів. Опісля Блаженніший Патріярх прийняв в залі Українського Католицького Університету присутні делеґації та окремих прочан на авдієнції. В час цієї збірної авдієнції сказали слова Владика І.Борецький (в церкві), згадуючи 20-ліття звільнення Блаженнішого, Ярослав Стецько від Організацій Визвольного Фронту, д-р Б. Лончина — від організованого мирянства в УПСО, а далі голова комбатантської організації в Англії, поручник Микитин, яка уфундувала пропам'ятну плиту в крипті, та цілий ряд інших представників крайових і льокальних організацій, зокрема в Англії. Серед них також говорив голова Крайового Українського Патріярхального Об'єднання в Англії, інж. Теодор Кудлик.

Патріярх тепло дякував за відвідини, пригадав хвилини з-перед 20-років, зокрема свою чудесну зустріч з покійним Папою Іваном XXIII, закликав всіх до вірности і прив'язання своїй Церкві і народові. Господарі університетської обителі, а зокрема Сестри Василіянки, вгощали всіх учасників перекускою.

Частина Владик (6) мешкала в патріяршому дворі при парафії Святих Сергія і Вакха. Тут також замешкала частина прочан, що втішаються гостинністю Сестер Св. Анни, господинь пенсіонату. Президія і Головна Рада УПСО відбула там своє засідання та прийняла деякі рішення щодо майбутньої діяльности Об'єднання. Повідомляють з одної римської друкарні, що незабаром появиться друком книга матеріялів — збірник доповідей IУ Конгресу Мирян, що відбувся минулого року в Римі

Серед добрих вісток варто згадати, що приємно було переглядати досить свіже число „Ль'Оссерваторе Романо" з 17– 18-го січня 1983 року, в якому півтори сторінки присвячені візиті Папи у Великій Семінарії. Там же надрукований повний текст промови Папи до питомців українською мовою (і черенками), крім італійського перекладу, під вимовним заголовком: „Ви, дорогі семінаристи, є надією української Церкви!"

Ватиканський орган з 13-го лютого ц.р. теж дав повний текст слова Папи Івана Павла II під час авдієнції в нього українських Владик 12-го лютого. Слово було виголошено і видруковане українською мовою.

Активність громади при парафії св. Михаїла в Тусані

Двадцать першого листопада м.р. відбувся перший парафіяльний празник в новоповсталій парафії св. Михаїла в Тусані, Арізона.

Після св. Літургії, яку служив о.парох А.Микита, відбувся бенкет в залі св. Кирила. Свято відкрив Ігор Блищак, заступник голови Парафіяльної ради, вітаючи отців і гостей та парафіян. Програмою проводила організаційна референтка Оля Ґоляш-Тимцюрак. Крім о. д-ра А. Микити, були присутні парох церкви св. Кирила, в якій відправляються понедільні наші Богослуження у 5-ій год. по полудні, та о парох парафії св. Мелянії.

Слово про св. архистратига Михайла мала Оля Голяш-Тимцюрак. Всіх присутніх привітав о. д-р Микита, який закликав здійснити розпочаті пляни побудови нової церкви св. Михаїла.

Підготовкою бенкету займалися такі родини, які завжди активно працюють в громаді: Галичі, Ткачики, Пелехи, Ларсони, Блищаки, Фостяки, Дзьоби, Древницькі, Тимцюраки, Цибульські та пані Бліда і Бордман.

На празник загостили гості з матірної парафії в Фініксу.

19-го грудня м.р. відбувся в Тусані традиційний вечір св. о. Миколая в гостинному домі панства Блищаків.

Сценку підготовили учні Рідної Школи під керівництвом своєї учительки Олі Ґоляш-Тимцюрак. Виведено інсценізацію вірша „Св. Миколай їде", в якій взяли участь такі діти: Ангели — Христя Блищак, Сяня Галич, Ляриса Фостяк і Таня Фостяк. Ролю Чортика грав Павлусь Блищак. Св. Миколаєм був Богдан Бобяк. Текст сценки гарно прочитала учениця Люба Галич.

Сцена була оригінально прибрана, а св. Миколай виїхав з хмар саньми, запряженими парою шпаків і роздав усім дітям і старшим подарунки.

Парафіяльна громада постійно й послідовно активізує своє громадське життя, пов'язане з плеканням українських традицій.

Будівельний комітет вдячний щедрим жертводавцям за датки на будову церкви та просить і надалі пам'ятати про нашу малу громаду в Тусані, що хоче жити українським життям.

Наша адреса: St. Michael's Ukrainian Catholic Church, P.O. Box 12745, Tucson, 85732, Ariz.

Оля Голяш-Тимцюрак

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
членів Української Православної Федеральної Кооперативи в Ню Йорку
відбудуться
в неділю, 6-го березня 1983 р., о год. 1-ій по пол., по Службі Божій в залі православної церкви св. Володимира, 160 Вест 82-га вул. в Ню Йорку

УПРАВА КРЕДИТІВКИ

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Дорогого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДА І ПРАДІДА

СВ. П.
МАТВІЯ БОРИСКЕВИЧА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
в понеділок, 28-го лютого 1983 року
в церкві св. Андрія у Норт Порт, Флорида, о год. 9-ій рано;
в церкві Непорочного Зачаття ПДМ в Гемтремк, Миш., о год. 8:30 рано.

Приятелів і Знайомих про молитви просять:
ЄЛИСАВЕТА — вдова
ВОЛОДИМИР — син з дружиною ОЛЬГОЮ
ВНУКИ з родинами

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого ЧОЛОВІКА

бл. п.
ПЕТРА ВОЛОШИНА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
у вівторок, дня 1-го березня 1983 р., в церкві св. Йосафата в Пармі, Огайо, о год. 8-ій рано;
дня 4-го березня 1983 р. в церкві св. Андрія в Пармі, Огайо, о год. 9-ій рано;
в Люрді у Франції.

Про молитви за спокій душі Покійного просить —
дружина — АЛЕКСАНДРА

У ЧОТИРНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.
СТЕПАНА ЛАЗУРЕНКО
ПОЛКОВНИКА АРМІЇ УНР
у неділю, 27-го лютого 1983 р., о год. 12-ій дня в церкві св. Андрія в Дітройті, Миш
буде відслужена
ПАНАХИДА
Всіх Знайомих просимо помолитися в цей день за спокій Його Душі.

Свята у Савтфілді

З року в рік парафія української православної катедри Св. Покрови в Савтфілді коло Дітройту урочисто святкує Різдво Христове.

Старі українські народні традиції були і є основою святкувань: у четвер, 6-го січня, громадно зустріли Різдво Христове в катедрі Вечірнею. А після Вечірні в катедральній залі продовжено молитвою, благословінням та споживанням традиційної пісної вечері з дванадцяти страв. Як і завжди, серед цих страв були кутя і мед. Після споживання приготованої сестрицями вечері продовжувалась зустріч співанням колядок разом із катедральним хором.

У п'ятницю, 7-го січня, в день Різдва Христового, Катедра була заповнена вірними. Отець-настоятель протоієрей Нестор Столярчук разом із протоієреєм Володимиром Мельником відслужили Різдвяну Службу Божу. Катедральний хор під дириґентурою Петра Китастого своїм чудовим співом супроводжував Службу Божу. На перший і другий день свят молоді колядники з ОДУМ-у та квінтет хору відвідали з колядками багато родин.

У неділю, 9-го січня, після Служби Божої у катедральній залі відбулася шкільна ялинка. Молодше покоління матерів учнів Школи Релігії й Українознавства ім. Лесі Українки у співпраці з учителями виявили свою організованість та працездатність. Матері на чолі з заступницею голови Батьківського комітету Варварою Коваленко приготовили та гостили присутніх смачним обідом, а батьки завідували буфетом і гостили бажаючих холодними та гарячими напитками. Учителі школи під керівництвом директора проф. Михайла Смика навчанням учнів показали чисельним присутнім, православним і католикам, незаперечну користь українознавчого навчання і виховання наших дітей.

Святкова програма складалася з двох частин, які приготовила, з допомогою всіх шкільних учителів Світлана Петруша. Супровідними піснями, включно з колядками , керував учитель співу Михайло Сердюк.

Першу частину розпочали найменші—учні садочку і першої кляси. По черзі деклямували вони по декілька слів з віршів: „Колядуйте, діти" і „Мій сні·говик", за що одержали заслужену похвалу своїх виховників та оплески любителів малят.

Потім виконано сценічну картину „У Вифліємі нині новина". Майстри декорацій і дійові особи своїм виконанням заслуговують на добру оцінку, а саме: учні десятої кляси Надія Пахолюк і Петро Жура, пастушки, янгол-вістун та сніжинки, дівчата підготовчої та першої кляси.

У другій частині програми шкільний хор проспівав п'ять колядок і одну щедрівку. Хором керував і акомпаньював на бандурі Михайло Сердюк. Після кожної колядки учні від другої до десятої кляс деклямували вірші різдвяного і патріотичного змісту. За гарний спів і чудову мову після кожного виконання діти одержували грімкі оплески. На закінчення учень 9-ої кляси Юрій Бориско у ролі св. Миколая роздав учням школи і всім присутнім дітям різдвяні подарунки.

Іван Мурга

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ

(Продовження зі стор. 1)

Той хто може ще щось продати, вважається багатим. Кому особливо пощастить і хто дістане якусь копійчину, то той мусить шукати другого щастя, щоб купити шматок хліба для себе й для голодної своєї родини.

Хліб продається „зпід поли" по 6 до 7 карбованців за трифунтовий бохонець, а більший звичайно дорожчий. Особливо щасливим селянам удається ще купити собі кавалок солонини, або шинки, якої шматочок вагою менше пів фунта селяни платять 5 карбованців. Такєамо в місті іноді селяни дістають кукурудзяну муку, за 10 фунтів якої платять 30 карбованців. Житньої, або пшеничної муки не можна дістати навіть „зпід поли". Це селянство не „куркулі", чи яка інша верства, „позбавлена" владою всіх прав" але колхозники й трудовики, яким влада каже, що дає все й допомагає всіми своїми силами.

Такєамо й міське трудове населення в містах голодує й разом з натовпами селянської бідноти довгими годинами перестоює біля радянських мясних крамниць в довгих чергах за кінським мясом, кістками та ріжними відпадками, щоб хоч щонебудь дістати. Отак жиє в голоді і крайній нужді все українське трудове населення, вимираючи й дегенеруючиь від постійного голоду та інших злиднів.

Сміливий крок...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

так є і нема чого дуже дивуватися. Треба тих, що тими справами турбуються, про них дбають, а інші будуть допомагати.

Автор цих рядків, як секретар Товариства Українських Інженерів Америки, має нагоду зустрічати тих наших молодих професіоналістів і треба рішучо сказати, що ті зустрічі настроюють оптимістично. Це ж наші діти, наші внуки, вони може в деяких випадках ставлять спротив своїм батькам не погоджуються з ними, але в кінцевому ефекті, вони, або сьогодні, або пізніше знайдуть спільну дорогу зі своїми батьками. І тут не тільки переможе „зов крови", себто чисто емоційні арґументи, але і раціональність справи. В це ми повинні вірити. Але про ці справи треба писати, треба говорити і вже реалізувати ці ідеї.

Сміливий крок

Цим сміливим кроком є панель, що його плянує Товариство Українських Інженерів Америки 5-го березня 1982 року в Ню Йорку, в приміщеннях Українського Інституту Америки. Цей панель, з уваги на тематику і добір учасників, повинен зацікавити нашу громаду, а в першу чергу нашу молоду ґенерацію, більшість бо доповідачів є нашими професіоналістами молодшої ґенерації. Автор цих рядків, як невилічимий оптиміст, часто теж реаліст найвищого степеня закликає нашу громаду взяти участь в тому панелі, в якому можуть брати участь теж і не-члени ТУІА, а в першу чергу наші професіоналісти.

Приклад Пітсбурґу викликає ще й іншу цікаву ідею, а саме чи в поодиноких місцевостях повинні діяти як окремі відділи наших інженерних, лікарських, професорських, адвокатських та інших відділів, чи треба створити союз наших професіоналістів і діяти разом. У льокальному сенсі ця остання форма -- більш практична. Організаційні форми, однак, аж ніяк не перешкоджають головній ідеї, а це — збільшення органічного зв'язку наших поколінь, щоб наші надбання минулого не тільки зберегти, але ще дальше поширити, поглибити. І воно є в наших силах, у наших спільних інтересах.

Вирішальні...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

американської зовнішньої політики і протидіяти злу, яке накоїли кремлівська пропаґанда, головно запобігти в Німеччині поширенню пацифістичних настроїв, які так розцвілись під звуки пісеньки колись Брежнєва, а нині Андропова про, „мирну політику Радянського Союзу".

Недалекі парляментарні вибори в Німеччині і комунальні у Франції, як теж і грядучі вибори в Англії, будуть показником як глибоко павутиння совєтської пропаґанди і зручної дипломатії обмотали Европу, і які трагічні можуть бути наслідки тих заходів. ЗСА готуються протиставлятися совєтам ракетами, йдуть безплідні суперечки про всякі ракети типу МХ, а тим часом Совєтський Союз шахує західній світ „мирними" інструментами міжнародної політики, якими так легко приспати чуйність не тільки европейця, але й американця. Було б прикро, коли б совєти загнали ЗСА під дурного хату тою зручністю, пляновістю і послідовністю їхніх агресивних починів.

БАҐДАДСЬКЕ РАДІО ПОВІДОМИЛО в середу, 16-го лютого, що іракські війська відбили новий іранський наступ на схід від іракського міста Амара. Згідно з іракськими даними, іранська армія почала наступ 10 днів тому на відтинку фронту Аль Шіб, але зазнала поразки. Тепер іракські гелікоптери переслідують розбиті рештки іранських військ.

ВІЙСЬКОВІ ДЖЕРЕЛА Ель Сальвадору повідомили в середу, 16-го лютого, що ліві партизани знову приблизилися і заатакували північносхідне місто Сучітото, відтинаючи його від столиці Сан Сальвадору. Це вже другий раз на протязі тижня хвилі повстанців заливають це місто. Бої в місті та околиці продовжуються, говорить військове повідомлення.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ Каспар Вайнберґер дальше обстоює свою настанову проти будь-якого зменшення бюджету оборони, як цього домагаються так демократи як і деякі республіканці в Конгресі. Виступаючи перед Бюджетовою комісією в Палаті Репрезентантів, Вайнберґер твердив, що навіть і найменші редукції в оборонному бюджеті матимуть неґативні наслідки для безпеки країни.

